

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 grudnia 2021 r. w sprawie T-495/14, Theodorakis i Theodoraki/Rada, wniesione w dniu 26 lutego 2022 r. przez Georgiosa Theodorakisa i Marię Theodoraki

(Sprawa C-137/22 P)

(2023/C 83/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Georgios Theodorakis i Maria Theodoraki (przedstawiciele: adwokaci Vasileios-Spiridon Christianos, Alexandros Politis i Maria-Cristina Vlachou)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2023 r. Trybunał (szósta izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 9 listopada 2022 r. – RTL Belgium SA i RTL BELUX SA & Cie SECS/Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Sprawa C-691/22)

(2023/C 83/10)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę: RTL Belgium SA, RTL BELUX SA & Cie SECS

Druga strona postępowania: Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 lit. c)–f), art. 2, 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, rozpatrywane w świetle celu związanego z uniknięciem sytuacji podwójnej własności, który wyrażono w motywach 34 i 35 tej dyrektywy, a także art. 4 ust. 3 TUE i art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nałożeniu przez organ regulacyjny uważający, że państwo członkowskie, którego właściwość organ ten podlega, jest państwem członkowskim, w którym ma siedzibę podmiot, który należy uznać za dostawcę usługi medialnej, sankcji na ten podmiot, podczas gdy pierwsze państwo członkowskie uznało się już wcześniej za właściwe w odniesieniu do tej audiowizualnej usługi medialnej, na której świadczenie udzieliło ono koncesji?
- 2) Czy zasadę lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE (dawniej art. 10 TWE) należy interpretować w ten sposób, że nakłada ona na państwo członkowskie, które zamierzałoby sprawować jurysdykcję w odniesieniu do tej usługi, podczas gdy pierwsze państwo członkowskie już wykonuje tę jurysdykcję, obowiązek zwrócenia się do pierwszego państwa członkowskiego z wnioskiem o cofnięcie koncesji udzielonej w odniesieniu do tej audiowizualnej usługi medialnej i – w przypadku odmowy – skierowania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej poprzez zwrócenie się do Komisji Europejskiej z wnioskiem o wniesienie skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko pierwszemu państwu członkowskiemu (art. 258 TFUE) lub samodzielnego złożenia skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (art. 259 TFUE) oraz obowiązek powstrzymania się od wszelkiej czynności faktycznej lub prawnej, która jest wyrazem tego, że rości ono sobie pretensje do sprawowania jurysdykcji w odniesieniu do tej usługi, dopóki Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie przyzna mu racji?

- 3) Czy zasada ta musi koniecznie oznaczać, że państwo członkowskie, które chciałoby sprawować jurysdykcję nad audiowizualną usługą medialną, podczas gdy pierwsze państwo członkowskie już wykonuje tę jurysdykcję, powinno przed dokonaniem jakiegokolwiek czynności faktycznej lub prawnej, która jest wyrazem tego, że rości ono sobie pretensje do sprawowania jurysdykcji nad tą usługą, niezależnie od wszczęcia postępowań, o których mowa w pytaniu drugim,
 - a) skonsultować się z pierwszym państwem członkowskim w celu osiągnięcia, jeżeli jest to możliwe, wspólnego rozwiązania?; lub
 - b) zwrócić się z wnioskiem o przedstawienie sprawy Komitetowi Kontaktowemu ustanowionemu na mocy przytoczonej dyrektywy 2010/13/UE?; lub
 - c) zwrócić się o opinię do Komisji Europejskiej?; lub
 - d) zwrócić się do pierwszego państwa członkowskiego, które udzieliło koncesji na tę audiowizualną usługę medialną, z wnioskiem o jej cofnięcie i – w przypadku odmowy – skorzystać z dostępnych i skutecznych procedur sądowych w tym pierwszym państwie członkowskim w celu zaskarżenia tej odmowy cofnięcia koncesji?
- 4) Czy na odpowiedź, jakiej należy udzielić na pytania drugie i trzecie, ma wpływ fakt, że organ, którego zadaniem jest regulacja sektora audiowizualnego, posiada odrębną osobowość prawną i odrębne środki działania względem państwa członkowskiego, którego właściwości podlega?
- 5) Czy art. 344 TFUE, w sytuacji, w której audiowizualna usługa medialna jest przedmiotem koncesji udzielonej przez pierwsze państwo członkowskie, rozpatrywany w związku z art. 4 ust. 3 TFUE i przepisami przytoczonej powyżej dyrektywy 2010/13/UE, zakazuje sądowi krajowemu drugiego państwa członkowskiego wydania orzeczenia, zgodnie z którym organ regulacji tego drugiego państwa członkowskiego słusznie uznał się właściwy do kontrolowania tej usługi, biorąc pod uwagę to, że w ten sposób sąd ten w sposób dorozumiany orzekłby, że pierwsze państwo członkowskie dokonało nieprawidłowej wykładni swojej właściwości, i wydałby w sposób pośredni wyrok w sporze pomiędzy dwoma państwami członkowskimi dotyczącym wykładni lub stosowania prawa europejskiego? Czy w takiej sytuacji sąd krajowy drugiego państwa członkowskiego powinien ograniczyć się do stwierdzenia nieważności decyzji tego organu regulacyjnego ze względu na to, że sporna audiowizualna usługa medialna była już wcześniej przedmiotem koncesji udzielonej przez pierwsze państwo członkowskie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 9 listopada 2022 r. – RTL Belgium SA et RTL BELUX SA & Cie SECS/Conseil supérieur de
l'audiovisuel (CSA)**

(Sprawa C-692/22)

(2023/C 83/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę: RTL Belgium SA, RTL BELUX SA & Cie SECS

Druga strona postępowania: Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 lit. c)–f), art. 2, 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, rozpatrywane w świetle celu związanego z uniknięciem sytuacji podwójnej właściwości, który wyrażono w motywach 34 i 35 tej dyrektywy, a także art. 4 ust. 3 TUE i art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nałożeniu przez organ regulacyjny uważający, że państwo członkowskie, którego właściwości organ ten podlega, jest państwem członkowskim, w którym ma siedzibę podmiot, który należy uznać za dostawcę usługi medialnej, sankcji na ten podmiot, podczas gdy pierwsze państwo członkowskie uznało się już wcześniej za właściwe w odniesieniu do tej audiowizualnej usługi medialnej, na której świadczenie udzieliło ono koncesji?